

1. Vassula beszéde

Most arra a kérdésre próbálunk meg választ találni, hogyan hidalhatjuk át a hitbeli különbözőségeink miatt fennálló megosztottságunkat. Azt a kérdést teszem fel, hogyan találhatjuk meg azt a hidat, amely átformál bennünket, hogy békét hozhassunk a világnak, miközben saját keresztény köreinkben vitatkozunk és veszekszünk, aminek révén egyházainkat megosztottságban tartjuk?

Amit mindannyian keresünk, az valójában fölötte áll emberi képességeinknek. „Hogyan hidaljuk át megosztottságainkat, és hogyan hozunk békét a világnak?” És milyen legyen ez a híd? Úgy látom, nem vagyunk képesek magunktól megtalálni a megfelelő megoldást, és nem tudjuk feloldani megosztottságainkat isteni beavatkozás nélkül. Szeretem, mikor Jézus azt mondja: „Tegyetek meg mindent, amire képesek vagytok, a többit megteszem Én.” Ez ad reményt számunkra. Ezért hiszek abban, hogy csak a Mindenható Isten keze egyesíthet minket, csodára van szükségünk!

Hiszek a csodákban, és abban, hogy Isten képes mindannyiunkat egyesíteni. Ez azonban nem azt jelenti, hogy mi csak ölbe tett kézzel ülünk, és kényelmesen várjunk az égi csodát. Az Úr azt kívánja tőlünk, hogy dolgozzunk őszintén, áldozatosan és szeretettel. Isten hívása sürget minket, és arra hív bennünket, hogy újra felfedezzük Őt azáltal, hogy meghalunk önző énünknek. Nem egyházi reformokat vár tőlünk, nem! Engednünk kell Istennek, hogy bensőséges módon felfedje Magát szíveinkben.

Itt most nagy számban jöttünk össze különböző keresztény egyházakból, amelyek közül az egyikhez én is tartozom. Az utóbbi néhány évben a zárándoklatainkon, melyeken 23 különböző egyházi felekezetről gyűltünk össze, megvalósítottuk a gyakorlatban az oly nagyon vágyott egységet a sokféleségben, ami az állandó, sok éven át tartó egyházak közötti párbeszéd eredménye, és még mindig folyik.

A Szentlélek sugallatára hirtelen történt valami, többé nem láttuk már a különbözőségeinket, és egyek lettünk egyesülve a szent Eucharisztia oltára körül. Ezek a testvéri szeretet magasztos pillanatai voltak, dicsőítve az Istent. Ráérezhettünk az egység ízére, a párbeszédekben éveken

keresztül megfogalmazott szavak az egységről pedig formát öltöttek, és élővé lettek, nem csak leírt, és felolvasott szavak voltak többé, hanem láthatóvá és tapinthatóvá váltak.

Tehát Istennel minden lehetséges, ha elfogadjuk a kegyelmét, és kérjük Őt! Az Istenbe vetett hit és bizalom elengedhetetlen. Az igaz hit által képesek leszünk Isten fényében meglátni, hogy körülöttünk minden ember valóban testvérünk és nővérünk, akiket szeret a Mindenható Isten. Tehát engedjük, hogy növekedjen az Istenbe vetett hitünk, és tegyen minket bizakodóvá, adjon bátorságot, hogy közeledjünk Istenhez, és határozottan kérjük segítségét, hogy tegyen csodát.

De akkor Isten, a kegyelméért cserébe, mindenekeelőtt azt fogja kérni tőlünk, hogy fejezzük ki őszinte bűnbánatunkat. Ismerjük el, hogy vétettünk az erkölcs ellen, viselkedésünkben hiányzott az egymás iránti tisztelet, tiszteletlenül nyilatkoztunk mások hitével és hagyományaival kapcsolatban, nem voltunk őszinték, elmulasztottuk beismerni hibáinkat, nem szólaltunk fel a diktatórikus vezetők ellen, ami különös erőszaknak és szenvedésnek adott teret a világban. Azt fogja kívánni tőlünk, hogy egyszer s mindenkorra haljunk meg az egonk számára, hagyjunk fel a góggal és az előítéleteinkkel. Áldozatos szeretetet fog kívánni tőlünk, és azt kéri, hogy éljünk szüntelen imádságban. De mindenekeelőtt azt fogja kérni, hogy éljünk a Törvény két legnagyobb parancsa szerint, azaz *szeressük Urunkat, Istenünket teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes elménkkel és minden erőnkkel, és szeressük felebarátunkat, mint önmagunkat!* És amikor Isten látja szívünk őszinteségét, az Őfelsége beborít minket kegyelmével, felken minket és megmutatja nekünk az utat. És megteszi a csodát.

A Korán 22. Szúrája a Zarándoklatról a 10. szakasz 77-78. versében ezt mondja:

„Imádd Istenedet, és tégy jót.” „Légy az emberiség tanúságtevője! Ezért imádkozz rendszeresen, gyakorold a jótékonyt és böjtölj Allah előtt.”

Röviden, Isten azt kívánja tőlünk, hogy váljunk istenségének élő képmásává, amelyben nyoma sincs a sötétségnek, mert Ő az Alfa és az Omega, és rá kell jönnünk, hogy egyedül semmit tudunk tenni, de Istennel együtt a lehetetlen is lehetségessé válik. És így azzal fejezem be, hogy vagy Isten, vagy semmi!

Legyen az imádság a mi fegyverünk a sátán ellen, aki örömét leli abban, hogy látja megosztottságunkat és pusztulásunkat. Isten azonban megadja nekünk a szükséges világosságot, amely megvilágosítja értelmünket és lelkünket, hogy megmutassa nekünk, az Egység Hídja itt

van, de sötétségünkben képtelenek vagyunk meglátni azt. Ez a Híd mennyei drágakövekből készült, amely kifejezi az összes erényt.

Abban a pillanatban, amikor őszintén megbánjuk számtalan bűnünket, Isten megbocsát nekünk és ezáltal helyreállítja látásunkat, hogy méltók lehessünk meglátni a Hidat, amely békét hoz a világnak, és megláthassuk Isten valóságosságát. Dicsőség Istennek, akinek bennünk munkálkodó hatalma végtelenül többet tud tenni, mint amit mi kérünk, vagy amit el tudunk képzelni!

2. Vassula záróbeszéde - A béke kérdése

Ha az emberek komolyan vennék Isten imára szólító felhívását, akkor már minden férfi és nő szent lenne. Ha valaki már elfogadta, és a gyakorlatba átültette az egyházak egységét a különbözőségek ellenére, ahogyan ezt az Úr kéri, akkor van remény arra, hogy Jézusnak az Atyához intézett imádsága beteljesül. Ha minden ember válaszolna Isten szeretetére, melyet az IÉI üzenetekben mindenkinek kifejt, akkor az életünk a szeretet himnuszává válna. Ha az emberek komolyan vennék Krisztus figyelmeztetéseit a Sátán tombolásával kapcsolatban ezekben az utolsó időkben, akkor az már legyőzött volna, és száműzve lenne az emberek szívéből és a világból. Ha a világ valamennyi vallása válaszolna Isten kiengesztelődésre hívó kérésére, minden ember felismerné egymásban a testvért és nővért, hiszen egyetlen Forrásból származunk.

És ha mindenki felismerné, hogy a kimondhatatlan kegyelem és irgalom idejét éljük, és Isten teljes hatalommal megújítja teremtését, sohasem szünnénk meg dicsérni Istent éjjel és nappal, és a szívünk a buzgóság lobogó tűzhelyévé válna.

Tanuljunk a régi idők prófétáitól, hogyan tanulták meg az önmagukról való lemondást, és hogyan tették Isten dolgait, és magát Istent az első helyre az életükben. Megtanultak teljesen lemondani az egojukról és az akaratukról.

Legyünk az igazságosság harcosai, kérjünk Istentől eltéríthetetlen bátorságot, hogy buzgalmunkat, és Isten iránti szeretetünket a jóra, és Isten dicsőségére fordítsuk. Lehet, hogy gyengék vagyunk, de Isten megtart minket az Ő erejében. Lehet, hogy nem lesz könnyű, de ha küzdelmünkben Istenbe vetjük bizalmunkat, aki megtanít bennünket a kitartásra, és segít véghez vinni küldetésünket az Ő dicsőségére.

Engedjük meg Istennek, hogy megfosszon minket minden világias dologtól, és belénk vesse saját szent képmását. Bármilyen keményen szorongassanak üldözőink, nem fogunk megtörni, nem fognak minket legyőzni, sőt, majd ők fognak meghajolni előttünk. Lelki szegénységünkben adjuk meg Istennek a lehetőséget, hogy elárasszon fényével, megvilágosítson bölcsességgel. Nyomorúságunkban és alkalmatlanságunkban Isten megnemesíti lelkünket, hogy félelem nélkül teljesítsük Szavát.

Ezért menekülünk az önelégültségtől és a kényelemtől, melyet a világ felkínál nekünk. Szabadítsuk ki magunkat abból a biztonságból, mellyel körbevettük magunkat, törjük szét béklyóinkat, és szabaduljunk meg, hogy megkapjuk azt a jutalmat, amit a régi idők prófétái megkaptak. Lelkünk pedig a bűnbánat könnyeinek forrása lesz, amikor ráébredünk, hogy ki állt szívünk ajtaja előtt, és kopogtatott ezekben az években.

Jézus egy nap azt mondta nekem: „Ne engedd, hogy bármi is elbátortalanítson, ha a béke nem jön el azonnal, mert hallottad-e valaha, hogy egy ország egyetlen nap alatt született meg? Ahogyan a föld megtermi gyümölcsét, ahogyan a kertben kikelnek a magok, úgy fogja Teremtőd kipattantani az egységet és a békét minden nemzet szeme láttára, amikor imáitok érkeznek Hozzá.”

Egy kis történettel fejezem be, amely egy fáról szól. A fának minden ága szent, ha szent a gyökere. Kétségtelen, hogy néhány ágat lemetszenek, és mint a vad olajfa hajtásai, bele lesznek oltva a többi közé, hogy megoszthasd velük magának az olajfának gazdag nedvét, de még ha többre is tartanád magadat a többi ágnál, ne feledd, hogy nem te tartod fenn a gyökeret, hanem a gyökér az, amely fenntart téged. És Isten a gyökér.

Ezért nekünk nem csak fontos szerepünk van a béke és az egység fenntartásában, hanem ez a kötelességünk. Nagyon remélem, hogy elérkezik a nap, amikor erőfeszítéseink árán elérjük a békét, amelyre mindannyian törekszünk, és amit Isten elvár tőlünk, és egy napon majd őszintén mondhatjuk egymásnak: „testvérem”.